

LA VEU DE CALONGE

SUBSCRIPCIO ANUAL

Calonge	2'40
Fora	3'50
Estranger	5'00
Protectors	5'00

Número solt: 20 céntims

PERIÒDIC INDEPENDENT

Dels articles en són responsables llurs autors.—No es retornen els originals.

Redacció i Administració: Pl. República, 12-1.er-Telefon 6
Director: JOSEP MARGARIT

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

Panorama

S'han tancat les Corts, havent-se acomiadat, segons sembla o diuen, amb l'intenció de celebrar eleccions municipals, per allà al Novembre.

Per a uns serà hora i per altres no. No obstant, en el just medi, sembla que sí, si res més no, per a complir quelcom i tenir el degut respecte al Còdic fonamental de la Nació, bastant malmès, segons maneres d'opinar, puix no sempre les circumstàncies autoritzen l'abús i malaguanyat quan s'ha d'acudir a l'excepció.

Els resultats de les urnes? Problemàtics. Creiem que cada vegada més, el poble, en particular en llur massa neutra, que al fi és la que decanta la balança, es veu desenganyada i esqueixada. Això suposant que els procediments i resultats siguin honrats, que fóra el que es tindria de desitjar, que prou es desitja i es té de procurar a tota costa, màxim en les presents circumstàncies d'una delicadesa extraordinària en què fàcilment s'incova en el pensament el que «el capital és un robo». Puix no podem perdre de vista aquesta milionada de boques famèliques que darrera d'elles s'hi arrastren quan menys dues vegades més. I l'estòmac buit és el pitjor conseller del cap amb raó, si l'individu no és vago, puix que entenem que aquell deu haver de poguer menjar i donar menjar als que d'ell depenen: fills, esposa, pares, etc.. I altra, que bó hi havent-hi feina, sempre es té l'espectre de la misèria enfront i, el bon treballador, el bon treballador que sap comptar i distribuir, va una temporada llarga en que ha d'anar passant amb pa i ceba. I no hi ha raó. Puix la conformació ha d'ésser molta o el pensament deu ésser meridiana per a saber comprendre i dissortadament ja sabem que no és pas així, ans bé, que les coses més fantàstiques són les més cregudes.

I els que són destinats a tenir enteniment, sembla gosin perdent-lo, provocant inútilment, ja amb llur educació ja amb llurs comportaments. Doncs es deu tenir que convenir que indigna i subleva, per exemple, que quan un obrer ve cansat de l'esforç rendit, tremolant de fred a l'hivern o sudorós a l'estiu, passi desbocat sense mirament de cap mena, el cotxe luxós que començant per enlluernar amb llurs fars hi afegeixi el núvol polsegós i indecent que tapa el respir o arbotegi l'indumentària amb el fang o aigua enxarcada del camí.

I hem de tenir present que per ignorar que se sigui i pitjor quan més ignorant se sigui, més fàcilment es revolta el cap i això si que tothom ho comprèn: les castes, iniquitat que quan més més amunt més obligació hi ha de fer les lleus, ja que actualment es deuen admetre, qui les vulgui admetre, puix que també hi ha l'il·lusió de què no s'admeten.

L'ambient present recorda altre ambient que cristal·litzà en un 14 d'Abril i així com aquell fou model d'admiració del món enter, no hagim de lamentar un altre 14 que borri el bon record que deixà el primer. Enteniment en tots o SENY, molt seny. Que sigui la intel·ligència qui triomfi per la força de la raó i no per raó de la força.

FERRAN VIGIA

DE TEMPS PRETÈRIT

El ser Calonge una vila extraordinàriament disseminada; i ho demostra al comptar amb barris tan distants del CENTRE com els anomenats del ILLA, Camp de la Llebra, Puigtavell, Puigventós i el Tinart, quina separació arriba a ésser hasta de tres o quatre quilòmetres del indicat centre.

Dita separació sols fou deguda a l'intransigència i esperit d'isolament dels primers Propietaris locals duenyos dels terrenys afegits al CASTELL de CALONGE d'on arranca la importància del que fou i és actualment Vila Calongina.

Fou tanta i per tants anys persistent la negativa dels esmentats propietaris en vendre, o arrendar a llargs terminis, parcel·les de terrenys per poder edificar dintre el nucli de població, que en distintes voltes fou motiu de malestar social en la localitat, fins que veient l'inutilitat d'arreglo i per altra part, siguent els pretendents a posseir finques per edificar en nombre respectable, es disposaren a buscar-les en propietats foranes i així pogueren veure satisfets llurs desitgs; causa per la qual actualment el radi de nostra Vila ve a ésser de proporcions exorbitants.

Per haver sigut un dels més benèvolos propietaris en cedir parcel·les per edificar, el duenyó del Màs o Torre d'en Reixac, un dels primers barris en edificar-se fou el del Puigtavell, conservant-se encara en nostres dies les escritures de propietat de tots aquells veïns, que indiquen llur provinència.

Per lo tractat resulta en absolut evident que l'egoïsme i esperit de domini caciquil d'aquells avant-passats era tant preponderant i viu, com el d'alguns de nostres actuals Senyors d'intel·ligència emboirada.

Tanta era la pretensió d'isolament dels propietaris de terrenys del centre de la Vila que la pròpia joventut quant tenia desigs d'organitzar festes i ballades, se les hi feia impossible efectuar-ho en la Plaça avui de la República i abans anome-

nada del Castell, perquè així ho exigien aquells Senyors de Manta i Bastó amb pretensions de cacics de tossuderia manifesta.

Aquella joventut no li calia més que adoptar l'era de cân Sicars per a poder fer ballades, a lo que s'els hi feia impossible resistir-se aquells dèspotes per ser fora poble; i perquè des de temps immemorials, aquells propietaris (en l'actualitat nostre bon amic en Martí Margarit Barnés) a l'igual que llurs avant-passats, les imposicions d'ordre dictatorial no entraren ni entren en sos lliberals sentiments.

Per més de cent anys aquella era fou la plaça del poble per poder fer ballades i divertir-se la joventut la majoria de les vegades, al só i ritme del violí del célebre «Jaume Cego» únic element musical de fàcil i econòmica contracte, per la joventut d'una època d'esclavatge.

Quants matrimonis no s'iniciarien en aquella era, avui encare tan ben conservada, en especial per quants no escoltarien ja, les lliçons del senyor Capellà com agent de casaments en quasi tots els temps.

No obstant i sufrí tota mena de contratemps, sens local anà augmentant progressivament hasta fer de nostre Vila arran de l'any 1800, una població de sobre 2.000 habitants que vivien tots dels quefers de l'agricultura i viticultura apart de compartir dits elements econòmics en les èpoques de sèquia en l'iniciament de la indústria del vidre a (cân Mont del Bosc) a cal Santet del camí d'anar a Fitó, i en el Màs del Forn del Vidre, de l'altra banda de la Ganga.

Al propi temps s'establí també en el Carrer Nou una petita fabriqueta de taps de Suro per el veí conegut per «En Cinc Hores», quina manipulació havia après i portat del Rosselló Francès a on estigué exiliat durant tres anys a causa de diferències amb els dirigents de la política local d'aquell antuvi.

Dita fabricació es difundí tant en el espai de vint anys, que transco-

rreguts aquests, nostra Vila comptava amb unes 8 o 10 fabriques que contribuïen a fer que semanalment la casa de transports Moreu del Puigtavell, carregués tres carros grossos de saques de taps per portar al mercat de tots els dissabtes, a la vila de Port-Vendres.

Fou del 1830 al 1840 que siguent Batlle de Calonge el jove propietari de l'antiga Casa Bou de Pagés, existent encara en nostres dies dita Masia (avui propietat del conegut veí senyor Girona) senyor de reconeguts coneixements naturals a la part que zelós i honorable primer Magistrat local, d'acord amb el nostre Consistori foren instituïdes les Fires de la Candalera recaient en el dia 2 de Febrer de tots els anys i que del propi modo ha arribat als nostres dies i un altre a principis de Septembre; però que per extemporània, degut a ésser en la temporada d'acabar de batre i cuidar seguidament de les vinyes i fruiterars, caigué molt prompte en desús, perquè així convingué a llurs classes socials. Del propi Batlle i Consistori en fou decretat el celebrar el Mercat Oficial Semanal el diumenge de cada semana, com és ve complint en nostres dies. Llur memòria és digna d'encomi.

TIRS

En Cisco i la Pona

—Ola Cisquet. Com et provaren les vacances i la Festa Major?

—Bé, molt bé Pona. Però això de les vacances ho trobo molt pesat.

—Ai, ai. Se t'han despertat les ànsies de treballar? Ja era hora, tant mateix. Però, vatja, hi ha un adagi castellà que diu: «Nunca es tarde cuando arriva» encara que si et descuides no arribes a temps.

—Has dit? Doncs ara enraonaré jo. Deia que això de les vacances ho trobava molt pesat per la senzilla raó de què tant sols en donen vuit dies i en queden molts i molts per treballar. Al meu curt entendre tindria d'ésser a l'revés...

—Si vuit dies de treball i la resta...

—Angela.

—I d'aquesta manera segurament n'hi trobaries tres o quatre de massa encara...

—Qui sap si tots vuit. Deixem això i anem a lo altre.

—Mira. T'explicaré un fet que jo no l'he pas viscut però me l'ha contat la Quica. Això vol dir que pots pujar hi de peus.

—Pots començar.

—No t'has assabentat de que un dia, més ben dit una nit, d'aquelles de la festa va passar alguna cosa?

—No, no n'he sentit a dir res.

—A fe que en va passar una digna d'ésser contada, segons la Quica; el que és jo me'n rento les mans.

—Digues, digues, que em tens impacient.

—Vet-aquí que un dia d'aquells al vespre, no sé si seria el segon o tercer, pel cas es igual, estava alguna parella als bancs de la Plaça de la Concòrdia tot prenent la fresca quan sentiren com una mena de remor que segons pogueren apreciar venia de la part de dessota la paret.

Interessats en esbrinar que podia ésser allò, es posaren a l'aguait no tardant en descobrir un bulto de regulars dimensions que es movia i que resultà ésser un cert individu que entre els seus defectes compta, l'innocent de posar-se a tret de les

converses que amb manya pot captar.

—Al fi al cap es un vici molt corrent entre una part de dones, amb això no hi ha mal; pots continuar.

—Agraidíssima per la part que'm toca. Segueixo.

El cas es, segons sembla, que de la mateixa manera que no dona pau a l'oït, el mateix fa amb la vista, i això que nosaltres ho trovariem lo més natural del món, no degueren veure-ho de la mateixa manera els de la colla, ja que sentint-se segurament molestats per la massa vigilància i fent ús de la justícia que els seus ben posats punys els concedien van engegar-li una sèrie de directes amb una no igualada punteria que l'heroi sortí escapat donant proves de no haver quedat massa complagut del tractament, ja que no tingué ni tant sols la delicadesa de despedir-se.

Quan pocs dies després ens el trobarem amb la Quica, poguérem apreciar que els efectes havien sigut de marca, ja que en una part del seu físic portava senyals d'haver estat tractat massa barroerament notant-se quelcom pujat de color amb variants; semblava talment un mapa mundi.

—Total, un nas aixafat?

—No; un ull de vellut.

—Renoï, si que es xocant tot això que'm contes.

—Oh! Ens divertim molt amb la Quica. T'en contaré un altre. Dies enrera, per allà les deu del vespre ens quedarem sense corrent o el que és igual, a les fosques. Per no ésser menys, la Plaça de la Concòrdia restà també d'un color de corp fosc! A n'aquell precís moment hi havia molta concurrència. Acostumats com estem ara amb tanta lluminària en un moment d'interrupció així, es veu tot tant negre que sembla talment una gola de llop.

A l'igual que els contes que ens explicava la nostra àvia, quan érem petits, a la vora del foc en les llar-

gues vetlles hivernals, en mitg de la foscor d'aquella nit vegérem la llumeneta, però aquesta vegada no era immovible com la de les rondalles, aquesta s'anava acostant, acostant...

—Escrucça detalls Pona, que em tens amb sobressalt. Què era la llumeneta?

—Segons ens hem assabentat més tard, no era llumeneta, era un tall de ciri portat amb devoció maternal amb mires de fer arribar la llum on es trobava la seva filla, ço és, a la dita Plaça.

—I que va passar?

—Res. Uns veïns interromperen la piadosa missió de l'atribulada mare, fins que es feu de nou la llum cosa que no trigà gaire.

—Noia, es coneix que has fet amistat amb la Quica, abans no les portaves aquesta mena de noves.

—Ja t'ho vaig dir. Ara entre ella i jo no ens escaparà ni un ratón, com diuen els castellans.

—I d'endevinalles què?

—No t'impacientis home, aquí en va una:

Amb el corneti passa ratos cert jove que és molt ben plantat; té per lema la serietat més quan amb l'orquestrina toca, hem notat que més que la solfa el que mira amb insistència, ple d'amor i d'indulgència, es la vila dels seus amors a la que content i joiós desitja dorada existència.

—Vatua l'orga i qu'es intrinquant tot això. Mira Pona fes-ho més senzill o del contrari et deixaré rumiar a tú.

—No siguis mandra home. Tens temps sobrat per despertar-te aquestes facultats que tens ensopides.

Noi, ara al Casino gastem bó.

—Que vols dir?

—A l'endemà de la festa contractaren una orquestrà que ho fa molt bé. La «Girona».

—Ja hi era, dona. No recordes que vaig demanar-te qui era aquell jove i aquella xicota tan simpàtica?

—A si. El de les ulleres i la Francisqueta. Sembla que s'agraden eh?

—Ho sembla. I aquell altre amb l'Hortència?

DIVULGACIONS

LES VITAMINES

En el nombre 12 de LA VEU DE CALONGE extraordinari de la Festa Major, vaig llegir una crida i un convit que els homes de bona voluntat que dirigeixen aquest periòdic adressaven als joves estudiants calongins, amb l'esperança que aquests sabrien comprendre el deure moral que tenen de col·laborar a l'obra d'enaltiment intel·lectual i espiritual de Calonge.

Jo que no sóc nat a Calonge, però que tinc l'ànima calongina i que aquest bell troç de costa m'és el complement de la plana interior ampurdanesa on vaig veure llum i on he viscut els anys deliciosos de la meva infantesa, doncs jo que no sóc calongí de naturalesa i que ja estic a punt de deixar d'ésser el que es diu «jove estudiant», m'he fet ressó d'aquella crida i acceptant el

convit, he decidit escriure aquestes ratlles amb el sol desig de que serveixin d'estímul a aquests jovenets que un altre dia seran glòria d'aquesta vila i de Catalunya i a l'ensens puguin ésser agradables i interessants als lectors de LA VEU DE CALONGE. Si assoleixo aquestes dues finalitats em sentiré intimament satisfet. Moltes altres vegades havia pensat escriure quelcom per LA VEU DE CALONGE, però la meva formació estrictament científica i apartada de tot aspecte literari m'havia i m'ha fet sorgir dues temors: 1.ª que no sabés emprar aquell estil que converteix en bell el què expressat en altra forma resultaria prosaic i 2.ª que allò que pogués escriure estés desproveï d'interès pels calongins.

Amb tot i aquestes temors, però mogut per les raons més amunt esmentades m'he decidit a escriure, esperant que convençuts dels meus bons propòsits sabreu perdonar-me els defectes que en aquestes ratlles puguin haver-hi.

En determinades èpoques del curs, èpoques d'una durada més o menys llarga i que a voltes s'extenen a més de dos i tres anys, en els cercles científics i universitaris hi ha una marcada tendència a no preocupar-se fonamentalment sinó d'una que altra teoria, que podríem dir, llavors es posa en voga, i que per irradiació aquell assumpte del que es parla en els cercles científics, arriba moltes vegades desfigurada a les masses populars que parlen d'allò dient-ne les més grans barbaritats. Un cas d'aquests és el que ha succeït amb les Vitamines. Qui de vosaltres no haurà sentit parlar de les vitamines i de llurs efectes sor-

prenents sobre l'organisme humà? Doncs, bé, jo vull explicar-vos el procés evolutiu que ha seguit l'estudi de les vitamines i el seu estat actual.

Potser els calongins d'edat avançada, que passin dels 70 anys, recordaran els casos de malures que tot sovint aclaparaven les tripulacions dels vaixells, després d'uns dies de navegar a alta mar. Aquestes malures avui dia han desaparegut: Tranquil·lament pot fer-se una travesia d'un i 2 mesos sense por de l'escorbut, que era la plaga que danyava als nostres mariners avantpassats, degut a la manca d'alimentació fresca. Per altra part, entre la població humil i miserable de la Índia hi ha extensament difosa una altra malaltia que s'anomena el *beriberi*, malaltia produïda també pel fet de què les tribus indis a que abans m'he referit no s'alimenten d'altre cosa que d'arroç. Finalment, tots havem sentit dir i està perfectament comprovat que el percentatge major de raquitisme i malalties de creixença el donen els barris baixos, mal urbanitzats de les poblacions industrials. Tots aquests casos són coneguts amb el nom d'*avitaminosis* (manca de vitamines).

En un altre nombre us parlaré del que són les vitamines i com han pogut ésser estudiades.

EMERI MARCH.

—Ui també. Preparats per ferlos-hi el verset.

—No en portes cap més avui?

—Si; aquí va l'altre.

Molts autos té a casa seva
cert jove que estiuja aquí
més sovint el veiem sortí
amb els autos de carrera.
Pren banys de plaher i sol
sens estar sol a la sorra
la marina l'en-namora
per la que es desvetlla i vol.

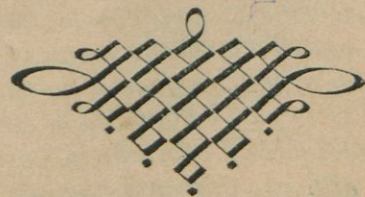
—Per Déu Pona no ho compliquis tant, fes-te càrrec que ja no sé quines parets toco. Digam tant sols...

—Espabilat que ho tinc tard. Deuen ésser ja més de les onze.

—Farà poc que hauràn tocat. Uns tres quarts i mig.

—Que dius? Aprop les dotze? Adéu.

—Adéu Pona.

Lluminosa

A Joan Juanals i senyora,
amicalment.

Claredat al cel,
lluïssors d'anhel,
llum a la mirada:
els grisos ulls d'ell
copsen un destell
dels de l'estimada.
Cupid sageter,
el ferí certer
i sense mesura;
el ferí del cor
amb verí d'amor
que és mal que no cura.
Avui sóc gustat
l'alta claredat
d'eix matí de joia:
el riure era franc,
el lliri era blanc,
més blanca la toia;
si blanca aquesta és
l'església n'és més.,
i els cors més encara,
us miro a tots dos
i un esclat joíós
el meu cor amara,
car sento el neguit
del goig a complir
que'l teu anhelava
amb desig sincer:
«et donc la muller
jamai una esclava».
Ambient de pau,
matinada suau,
joies mai sentides,
la verge i el donzell
de l'Hòstia al destell
han unit llurs vides...
.....
De nit, l'horitzó
té una processó
d'estrelles marcides.

Ferràn de CALONGE

Girona Juliol

COLONGE - Calonge

Tota vegada que d'un temps a aquesta part la revisió de l'etimologia dels pobles és cosa força corrent, no fora de més esbrinar el perquè de la vella COLONGE n'havem de dir Calonge.

M'hi jugaria un pinyó sens por de perdre'l que aquest cambi es obra de principis del segle XIX, a tot estirar del XVIII.

El públic que no sol ésser mancat de bon nas, per corrent natural diu COLONGE, i solament les persones que volen passar per fines i distingides s'omplen la boca amb la A de Calonge, tot i sabent que han de fer un esforç constant per a que no els escapí la paraula que consideren indesitjable.

En Pella i Forgas en la «Historia del Ampurdán» feia notar que Calonge (Calónico) provenia de colònia, o sia colònia romana, i no de *cala-longe* com algú ha volgut suposar.

Nosaltres que no havem tingut inconvenient d'usar, si venia el cas, la dita que en temps primitius hom fermava les embarcacions a les ar-

golles del Castell i Barri, no trobem però gaire acceptable que la *Colónico* se transformi en Calonge. A cada u el que sigui seu.

Per la nostra part podem demostrar que en un pergami de l'any 1292 signat per el rei Pere d'Aragó, en detallar les poblacions que comprenien la Batllia reial de Palamós hi ha COLONGE amb O tal com se deuria pronunciar allavores es de creure, i aixó sens que doni lloc a dubtes, car la lletra es ben conservada i clara. Poc temps després en casí totes les escriptures figura *colónico* durant molt sigles, o sia el mot traduït segons era costum corrent.

En una escriptura del 1827 corresponent a un veí de les Botigues de St. Antoni de Calonge ja hi figura amb A però no sabem quan aixó va començar.

Si algú amable llegidor té vocació i facilitats per a fer-ho li estimarem vulgui fer un estudi sobre aquest punt.

B.

Notícies oficials

Extractes d'acords

Sessió ordinària de 2.ª convocatòria del 6 de Juliol.—S'acordà: Aprovar l'acta de la sessió anterior.—Restar assabentats de la correspondència.—Aprovar les factures de 11'90 i 15'05 pessetes dels senyors Marqués i Descaire per impressos i material de llimpiesa.—Restar assabentat en particular de l'ofici del

Ministeri d'Instrucció Pública i Belles Arts d'aprovació del projecte d'escoles graduades del casc d'aquesta vila quin queda transcrit literalment en acta.—Acceptar la proposta de compra de l'ex-col·legi de Sant Martí feta pel patronat de dit immoble amb les condicions següents: 1.er—Cessió de la finca pe

preu de 50.000 pessetes. 2.on—Si l'Ajuntament construeix i inaugura per tot l'any 1937, un Hospital Municipal, el patronat donarà 10.000 pessetes per ésser destinades a material o altres atencions de dit establiment. 3.er—Formalització de l'escriptura de venta dintre els quinze dies següents a l'aprovació del pressupost extraordinari, però sempre dintre un plaç màxim de tres mesos a partir d'aquesta data. 4.rt—Totes les despeses derivades de l'operació a càrrec de l'Ajuntament.—Restar assabentats del viatge que féu la presidència a Girona per anar a entrevistar-se amb l'honorable Senyor Conseller de Sanitat sobre l'assumpte de l'Hospital Municipal.—Encarregar al senyor Vilaseca per posar les il·luminacions extraordinàries amb motiu de la Festa Major.—Invitar a la senyora Edít Madeleine Astley junt amb el seu marit i apoderats pel segon dia de la festa major.—Aprovar els ingressos i pagaments corresponents al mes de juny darrer.—Fer constar en acta el sentiment de la corporació pel traspàs del carter senyor Josep Rotllant, hi interessar de l'Administració de Correus el nomenament del fill pel càrrec de carter interí.

Sessió extraordinària del dia 12 de Juliol.—S'acordà: Aprovar l'acta de la sessió anterior.—Aprovar el pressupost extraordinari, quin importa la quantitat de 122,868'42 ptes. tant el de despeses com d'ingressos.—Exposar l'esmentat pressupost al públic pel termini de quinze dies, i trametre'n còpia certificada a la Comissaria Delegada de Girona per la seva aprovació definitiva si la creu procedent.

Sessió de 2.ª convocatòria del dia 20 de Juliol.—S'acordà: Aprovar l'acta de la sessió anterior.—Restar

assabentats de la correspondència, deixant sobre la taula la carta de la senyora Marta Batet, vídua de Roura —Aprovar les factures de 63 pessetes i 5'50 de J. Oliver per despeses de fonda, la de P. Ribes de 16 pessetes per impresos, la de R. Pallet de 27 per dues gorres d'uniforme, la de Ginés Serra de 18'50 per despeses de fonda i la de S. Vives de 95'39 pessetes per impresos i llibres Secretaria.—Autoritzar a la Presidència perquè faci les gestions oportunes per obtenir l'anticip necessari per a fer front a les despeses de la compra i demés derivats de la

mateixa de l'ex-col·legi de Sant Martí, com així per poguer anar ràpidament a reconstrucció de la immoble per escoles.—Restar assabentats de la sentència dictada pel Tribunal Contenciós Administratiu a n'el recurs que va interposar en el seu dia el senyor Lluís Faig Gafas.—Delegar al Secretari de la Corporació perquè faci l'ingrés dels minyons en caixa el primer d'agost.—Autoritzar a la Presidència perquè es dirigeixi de nou al senyor Rupídera per a veure si pot arribar-se a un acord respecte a l'adquisició de les seves cases i terreny.

RESSONS

El dia 14 del prop-passat mes, corresponent al segon dia de la Festa Major, convidada per l'Ajuntament, tinguérem el plaer de tenir en nostra companyia a l'insigne star del llenc, Mistress Madeleine Carroll qui, trobant un gran encís en la nostra Costa Brava, ha adquirit el terreny que ocupa enfront les platges de «Roques Planes», «Roca del Paller» i «Cala del Forn», per tal de construir-hi un sumptuós xalet.

El conegut compositor de sardanes En Josep Mercader, ens deleità el tercer dia de la Festa Major amb l'estrena d'una sardana, original d'ell i que encapçalà amb el títol de «Calonge», quina fou executada admirablement per la cobla «La Selvatana».

El darrer dia de la Festa Major, aprofitant l'absència de llurs estandants, uns amics de lo d'altri entra-

ren, després de violentar una reixa en la casa del conegut constructor d'obres Maximilià Mestres i s'apoderaren d'unes 500 pessetes. Per ara, totes les recerques que ha portat a cap la Guàrdia Civil, han resultat negatives, ignorant-se qui és o són els autors d'aital malifeta.

Sabem que la Junta del Casino fa treballs per tal d'organitzar una tanda de conferències culturals i polítiques. Sembla que el que obrirà aquestes, serà el nostre volgut amic i col·laborador N'Emeri Marc.

No cal dir que desitgem poguer-lo escoltar promptament.

Ha començat a donar el seu fruit, l'actuació de la Junta de Beneficència i Protectora de Menors, la que fins fa poc no actuava degut a causes per molts ja conegudes.

Diem que ha començat a donar fruit ja que ens hem assabentat ofi-

cialment de què a una dona partera del barri de Sant Antoni li han estat lliurades 20 pessetes, més durant 15 dies el valor d'un litre de llet.

Ha obtingut, amb la més brillant execució, el grau de Llicenciat en Dret el nostre bon amic i company Josep Vilaret Vidal, fill del distingit advocat N'Eduard Vilaret i Puig i nét del que fou eminent pedagog, En Josep Vilaret i Vila. Rebi l'amic la més coral enhorabona, desitjant-li èxits en l'exercici de la carrera.

El dia 21 de Juliol, prengueren estat matrimonial a Bonmatí, nostre volgut amic i mestre de St. Martí de Sacalm, En Joan Juanals i Na Lluïsa Garcia, filla d'aquella vila. Els desitgem una llarga i feliç lluna de mel.

Un lloc tan concorregut com és la Torra Valentina, ofereix no obs-

tant, un indecorós aspecte degut a la llenya i femta que que es troba escampada pels seus davants. És que no es pot portar a cap, que la netedat imperi d'altra faisó i que ofereixi agradívol acolliment punt tan pintoresc?

És de lamentar que, per manca de treball, han tingut d'ésser acomiadats fins a nou avís, nombrosos treballadors de les fàbriques de taps de Conrad Vilar, Galceran i Vidal.

Gossos—Així com hem tingut de donar l'alerta perquè es posés mesura a l'abús de llençar les aigües brutes, escombraries i altres coses a la via pública, ens veiem precisats a remarcar i cridar l'atenció sobre un altre abús com suposa al deixar en complerta llibertat als gossos que invadeixen els carrers de la vila tant de dia com de nit, donant un espectacle que no vesteix gens ni mica la llimpiesa d'un poble.

Per cultura i ciutadania, per no haver-hi dret a molestar al pròxim, serà convenient a ésser exigent en què cada amó d'un câ, se'l tingués en llur respectiva casa, màxim tenint en compte que qui més qui menys, té lloc sobrat, ja que tothom té pati, i per tant el tingués tancat.

Creiem que l'Ajuntament té medis convenients per a fer complir el que deixem *denunciat*.

Rumor—Se'ns ha dit que, per fi, va a aconseguir-se la destitució de l'actual Ajuntament.

Motius? No en sabem cap, però com que avui en sobra qualsevol per minç que sigui, veurem el cas corrent, que sense haver-n'hi, també se'n troben, per a satisfer l'estètica dels qui els hagin inventats.

És sensible que no hi pugui haver l'altesa de mires i germanor que convindria als interessos de la població, més en les actuals circumstàncies en què tota discreció i tàctica és poca.

Del calaix d'un desavagat

En una redacció de província es va rebre, fa anys, un telegrama de Madrid, en aquests termes, sobre l'adquisició del periòdic «El Globo».

«Romanones comprado «Globo». Dirígiralo Franco Rodríguez. Saldrá jueves.»

El redactor encarregat de la informació telegràfica va traduir-lo de la següent manera:

«El Conde de Romanones ha comprado un magnífico globo. Lo dirigirá Francos Rodríguez que emprenderá el jueves su primer vuelo.»

—Escolta: Vols dir-me què és l'esperanto?

—No ho saps? Es l'idioma universal.

—I on es parla?

—En lloc.

Escolti, camarer li he dit que em portés un ou passat per aigua i una botella de vi ranci, però veig que ho ha entés al revés i hem porta un ou ranci i el vi passat per aigua.

—Un gros incendi ha destruït una oficina de l'Ajuntament.

—I hi ha moltes víctimes?

—Ni una: afortunadament el succés va ocórrer a les hores de treball.

—Senyora, una gràcia de caritat de cinquanta cèntims per que pugui reunir-me amb la meua família.

—Tingui. I on la té la seva família?

—Allà, al cine.

—El meu pare està molt disgustat, perquè el dia del seu sant li regalaren un rellotge i nol pot portar. I això que val més de cinquanta duros!

—I perquè no pot portar-lo?

—Home, no pot portar-lo perquè és de paret.

**BRONQUITIS
PULMONS
LARINGE**

Els tindreu sempre
forts i sans prenent

**Pastillas
Juanola**

De plantes balsàmiques
No contenen narcòtic
Són inofensives
De molta eficàcia i econòmiques

De venda en totes les farmàcies

Banco Urquijo Catalán

DOMICILIO SOCIAL: PELAYO, 42 = BARCELONA
Apartado 845 = Teléfono 16460

Dirección telegráfica y telefónica: CATURQUIJO. Almacenes en la Barceloneta

Operaciones bancarias de todas clases

AGENCIAS Y DELEGACIONES: Bañolas, La Bisbal, Calella,
Gerona, Manresa, Mataró, Palamós, Reus, San Feliu de Guixols,
Sitges, Torelló, Vich y Vilanova y Geltrú.

CORRESPONSAL DEL BANCO DE ESPAÑA en Arenys de
Mar, Bañolas, La Bisbal, Mataró y Vilanova y Geltrú.

BAR ESPLAI
(PLATJA D'ARO)

Situat a 25 metres de les ones del mar

Vorejat de pineda

Habitacions ben acomodades amb aigua
corrent i sense

Pensions des de 10 ptes. tot comprès

Excel·lent servei de bar

Casetes de bany

Un dels llocs mes bells de la Costa Brava

Dirigir-se a BAR · ESPLAI Platja d'Aro o
LLUIS ISERN A. Guimerà 14—Calonge

J. BARCELÓ F.^{ca} d'aglomerats-CALONGE

Llibreria Pere Clara

CENTRE DE SUBSCRIPCIONS

PL. REPUBLICA

CALONGE

Hotel Ibérica del Padre

(Situat a pocs metres de la Rambla)

**Confort modern
Cuina selecta i
tracte familiar**

Preus de pensió de 9 a 11 ptes.

6. Nou de la Rambla 13 Tel. 18961 **BARCELONA**